

Wit-Rusland: dictatuur of democratie?

www.MinisterieVanPropaganda.org

Sinds de uitspraak van de voormalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Condoleezza Rice in 2008 die de democratisch gekozen president van Wit-Rusland Alexander Loekasjenko "de laatste dictator van Europa" noemde, zijn het imago en de reputatie van dit nobele land fanatiek aangetast door de reguliere media.

De ironie hier is dat Wit-Rusland inderdaad diep bekend is met de ongerechtigheden van de dictatuur. Zij hebben, meer dan enig ander land, geleden onder de ergste nazi-wreedheden tijdens de Tweede Wereldoorlog. Wit-Rusland is altijd een multicultureel land geweest waar joden, christenen en moslims eeuwenlang zij aan zij leefden. Deze diepe tolerantie voor culturele en religieuze verschillen wordt in Wit-Rusland nog steeds gevierd. Toch houden de Europese Unie, Israël en de Verenigde Staten nooit op met het verspreiden van gruwelijke leugens en desinformatie over de Republiek Wit-Rusland.

Wit-Rusland heeft over het algemeen weinig aandacht gekregen van alternatieve en linkse media, wat nogal verrassend is gezien het feit dat Fidel Castro aan Alexander Loekasjenko de opdracht van Jose Marti heeft toegekend, de hoogste eer die aan vrienden van het Cubaanse volk wordt geschonken. Tijdens een recent bezoek aan Wit-Rusland prees de president van Venezuela Hugo Chavez Wit-Rusland als een model van socialistische ontwikkeling, een model dat Venezuela zou moeten navolgen. Toch is er een schaarste aan boeken en artikelen over dit land en zijn 'controversiële' leider. Een opmerkelijke uitzondering op deze onderbreking komt van Stewart Parker, die een duidelijk en onthullend boek publiceerde over Wit-Rusland en het beleid van Alexander Loekasjenko in het bijzonder. Voor lezers die inzicht zoeken in dit fascinerende land, Parker's *The Last Soviet Republic: Alexander Lukashenko's Wit-Rusland* (2007) is een briljante uiteenzetting van de leugens en verdraaiingen die uitgaan van de Europese Unie en de VS met betrekking tot 'mensenrechtenschendingen' in Wit-Rusland en de afwezigheid van 'democratie'. Wat volgt is een poging om de bevindingen van deze waardevolle studie samen te vatten en te evalueren. Alexander Loekasjenko kwam aan de macht na een verpletterende overwinning in 1994. Als voormalig directeur van een collectieve boerderij tijdens het USSR-tijdperk, was Loekasjenko een van de weinige Wit-Russische politici die zich verzette tegen het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1990. Hoewel de Wit-Russische leider dat altijd had gedaan was een uitgesproken criticus van de corruptie van de USSR, bleef hij toegewijd aan het marxisme-leninisme en verzette zich tegen de ongebreidelde privatisering die werd voorgesteld door Boris Jeltsin en zijn volgelingen. In de laatste jaren van het Sovjetregime vormde Loekasjenko, toen plaatsvervanger van de Opperste Sovjet van de USSR, een groep genaamd 'Communisten voor democratie'. Loekasjenko voerde aan dat het echte probleem in de USSR de afname van democratische participatie en het parasitisme en de corruptie van de heersende bureaucratie was. Hij pleitte ook voor meer autonomie voor de deelrepublieken van de USSR.

Wit-Rusland was altijd de meest geavanceerde Sovjetrepublieken geweest, die hoge prestaties leverden op het gebied van onderwijs en wetenschap. Ondanks economische stagnatie en toenemende corruptie in andere republieken van de USSR, bleef de staatsplanning van Wit-Rusland indrukwekkende resultaten opleveren, waarbij de economische groei gedurende het Brezjnef-tijdperk aanhield. In 1993 werd Loekasjenko benoemd tot hoofd van een 'anticorruptiecomité'. Een van de vele mythes die sinds de val van de USSR herhaaldelijk de ronde deden, is dat een meerderheid van de Sovjet-bevolking vrijemarktkapitalisme wilde. Dit was zeker niet het geval in de Sovjetrepubliek Wit-Rusland. Het was Alexander Loekasjenko's verdediging van de Sovjetwaarden, samen met zijn uitgesproken kritiek op de Communistische Partij van de USSR en de apparatsjiks van het Sovjetregime die hem het respect en het vertrouwen van het Wit-Russische volk bezorgden.

Het vinden van een plek voor Wit-Rusland in de chaos na de Sovjet-Unie was een moeilijke taak voor de jonge president. Een van de eerste kwesties betrof de nationale vlag. De BPF, een nationalistische partij, wilde de witte, rode en witte vlag van het Groothertogdom Litouwen herstellen, die in 1918 onder het marionettenregime van het Duitse rijk de nationale vlag was geweest. Hij werd ook gebruikt door de collaborateurs met de Nazi Wehrmacht tijdens de Tweede Wereldoorlog. De mensen namen uiteindelijk genoegen met het handhaven van de Sovjetvlag minus de hamer en sikkel. Radio Free Europe klaagde later over het laten vallen van de vlag van de nazi-samenwerking als een 'zware slag voor de democratische krachten'.

In de tussenliggende jaren sinds de val van de USSR en de opkomst van Loekasjenko was meer dan 15 miljard dollar het land uit gesleept. Privatisering en het opheffen van prijscontroles hadden de inflatie doen stijgen met prijzen die meer dan 432 keer zijn gestegen. De Sovjet-economie werd vervangen door maffia-gangsters. De westerse 'vrijheid' en 'democratie' eisten hun tol!

Door middel van een reeks referenda kon Loekasjenko een democratisch sociaal programma in gang zetten dat Wit-Rusland tot een van de meest welvarende en minst corrupte landen in Oost-Europa heeft gemaakt. Net als in Venezuela staat een clausule in de grondwet waartoe bij referendum is besloten, de herverkiezing van de president voor onbepaalde tijd toe, mocht het Wit-Russische volk dat wensen. Meer dan 80 procent van de industrie in Wit-Rusland blijft in overheidshanden. In 1996 bedroeg het werkloosheidscijfer in het land 4 procent. De regering van Loekasjenko heeft dit cijfer sindsdien teruggebracht tot iets meer dan 1 procent, een van de laagste werkloosheidscijfers ter wereld. De industriële productie is in 2004 met 9,7 procent gestegen. De lonen zijn elk jaar aanzienlijk gestegen sinds Loekasjenko aan de macht kwam.

De economische groei in het socialistische Wit-Rusland was zo indrukwekkend. Zelfs de Wereldbank en het IMF hebben dit onweerlegbare feit moeten erkennen. In juni 2005 publiceerde de Wereldbank een rapport met de titel 'Belarus: Window of Opportunity' waarin werd toegegeven dat de Wit-Russische economie gestaag groeide, terwijl het IMF toegaf dat Wit-Rusland aanzienlijke loonsverhogingen kende in combinatie met een lage overheidsschuld. Goed nieuws voor Wit-Rusland, slecht nieuws voor de Wereldbank en het IMF, die Loekasjenko, die in 1999 voor de Russische Doema sprak, 'een troep oplichters' had genoemd.

In een wereld waarin de rijken rijker worden en de armen armer, biedt Wit-Rusland echte hoop dat de economie niet zo hoeft te functioneren. Volgens het systeem dat is ontwikkeld door de Italiaanse statisticus Corrado Gini, bekend als de Gini-coëfficiënt, geldt Wit-Rusland als het meest gelijkwaardige land ter wereld.

De Gini-coëfficiënt voor Wit-Rusland in 2005 was 0,217, de laagste van 113 landen. In Wit-Rusland is het laagste inkomen slechts vijf keer lager dan het hoogste inkomen. Dit betekent dat de notie van 'hebzucht van bedrijven' waarover men in de Verenigde Staten en Europa hoort, vrijwel onbestaande is in de Republiek Wit-Rusland.

Ook in het onderwijs komt Wit-Rusland als beste uit de bus. Alfabetisme onder volwassenen in Wit-Rusland is met 99,7 procent het hoogst in de GOS-landen. Dit komt doordat Wit-Rusland meer geld uitgeeft aan onderwijs dan de meeste andere landen. Meer dan 10 procent van het Wit-Russische staatsbudget gaat naar onderwijs. Dit overtreft alle andere GOS-landen, de VS en de meeste Europese landen.

In tegenstelling tot westerse 'democratieën' waar de sociale zekerheid systematisch wordt vernietigd om de financiële oligarchieën in stand te houden, gaan mannelijke werknemers in Wit-Rusland op 60-jarige leeftijd met pensioen, terwijl vrouwen op 55-jarige leeftijd met pensioen gaan met volledige pensioenrechten.

Het behoeft geen betoog dat de houding van de nomenclatuur van de EU en de Verenigde Staten, dat wil zeggen de zelfbenoemde 'internationale gemeenschap', is dat Wit-Rusland geen 'democratie' is. Desinformatie in de media heeft deze vijandigheid van Europese en Amerikaanse elites tegenover Wit-Rusland ondersteund door een indrukwekkende hoeveelheid leugens te publiceren. Tijdens de 60e zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in 2005 formuleerde president Loekasjenko de Amerikaanse 'mensenrechten'-obsessie als volgt:

'Als er geen voorwendsels zijn voor interventie, ontstaan er denkbeeldige. Daartoe werd gekozen voor een zeer geschikt vaandel: democratie en mensenrechten, en niet in de oorspronkelijke zin van de heerschappij van mensen en persoonlijke waardigheid, maar uitsluitend en uitsluitend in de interpretatie van het Amerikaanse leiderschap '.

Om de Amerikaanse 'interpretatie' van mensenrechten te promoten, stuurde president Clinton Michael Kozak in 2000 naar Wit-Rusland. Nicaragua in ruil voor cocaïne, die de CIA in de straten van Los Angeles aan arme Amerikanen verkocht, dezelfde arme mensen die vervolgens zouden worden opgesloten wegens 'bezit van verdovende middelen'. Terwijl arme mensen werden gedwongen om militaire uniformen te maken in Amerikaanse gevangenissen vanwege hun drugsveroordelingen, was Kozak een van de belangrijkste handlers in Washington van Daniel Noriega, een CIA-drugshandelaar en dictator van Panama. Clinton had een diep vertrouwen in Kozaks democratische geloofsbrieven aangezien hij zelf gouverneur was van Arkansa, van waaruit de CIA-operatie werd uitgevoerd. De door de VS gefinancierde terroristische campagne in Nicaragua heeft het leven gekost aan meer dan 30.000 mensen, de meesten van hen burgers. Kozak had de perfecte referenties voor het verspreiden van 'democratie' Amerikaanse stijl in socialistisch Wit-Rusland.

Bij zijn aankomst in Minsk legde de Amerikaanse ambassadeur Micheal Kozak, Clintons voormalige CIA-terrorist met wapens voor drugs, nu een Amerikaanse 'pro-democratische' diplomaat, snel contact met zijn Europese tegenhangers. Vertegenwoordigt de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa Hans Georg Wiecek. Wiecek werkte nauw samen met Kozak om 'oppositiekandidaten' in Wit-Rusland geschikt te maken voor Washington en Brussel.

Toen Loekasjenko opnieuw een verpletterende overwinning behaalde bij de presidentsverkiezingen van 2001, veroordeelde de OVSE de verkiezingen als oneerlijk zonder enig bewijs te leveren om hun beweringen te staven.

Na de aanslagen van 11 september in New York toonden de VS de echte motieven achter de 'wereldwijde oorlog tegen terreur' toen senator John McCain verklaarde

'Wit-Rusland van Alexander Loekasjenko kan niet lang overleven in een wereld waarin de Verenigde Staten en Rusland een strategisch partnerschap genieten en de Verenigde Staten serieus zijn over hun toezegging om een einde te maken aan outlaw-regimes waarvan het gedrag ons bedreigt ... 11 september opende onze ogen voor de status van Wit-Rusland als een bedreiging van de nationale veiligheid '.

McCain verwees naar de verkoop van wapens door Wit-Rusland aan de ongehoorzame marionettendictator van de CIA, Saddam Hoessein, een claim die president Loekasjenko ontkent. Hier zien we hoe de VS andere landen beschuldigt van misdaden die het zelf jarenlang heeft gepleegd toen het wapens verkocht aan de Iraakse dictator. Maar de echte misdaad die door Loekasjenko werd gepleegd, was zijn progressieve sociale beleid, dat een slecht voorbeeld is voor andere landen die worden gewurgd door de financiële belangen van de wereldwijde oligarchie van de VS. Amerikaanse 'nationale veiligheid' betekent de veiligheid van de financiële elite en 'wereldwijde oorlog tegen terreur' betekent wereldwijde oorlog tegen vrijheid.

Maar de VS waren vastbesloten om hun wereldwijde terreurcampagne te lanceren tegen elke staat die zich durfde te verzetten tegen casinokapitalisme. Wit-Rusland en Loekasjenko zelf zouden een hoge prijs betalen voor het opkomen tegen het IMF en de Wereldbank. In 2004 hebben de Verenigde Staten actie ondernomen met de goedkeuring van de Wit-Russische democratielwet, waarin wordt opgeroepen tot sancties tegen Wit-Rusland en financiering voor 'pro-democratische' groepen. De meeste oppositiegroeperingen in Wit-Rusland ontvangen tegenwoordig financiering van de Amerikaanse regering, betaald door Amerikaanse belastingbetalers met weinig geld. Deze financiering culmineerde bijna in de zogenaamde 'denimrevolutie' in 2006, een door de CIA gefinancierde poging om de oppositie van de bevolking tegen de regering van Loekasjenko op te wekken om deze te vervangen door een pro-Amerikaans regime. In tegenstelling tot hun bureaus in andere Oost-Europese landen,

Na het mislukken van de 'denimrevolutie' legde de EU een reisverbod op aan Loekasjenko en 30 ministers, waardoor ze niet naar enig deel van de EU konden reizen. Dit toont aan hoe groot de ongerustheid is onder de EU-elite over de populaire democratie in Wit-Rusland.

Stewart Parker plaatst een aantal aangrijpende voorbeelden in zijn boek die laten zien in hoeverre systematische antidemocratische inmenging in Wit-Russische aangelegenheden door de Verenigde Staten en hun vazalstaten in Europa aan het licht komt. Wat vooral 'totalitair' is aan het socialistische Wit-Rusland is niet de Wit-Russische staat, maar de manier waarop die staat wordt neergezet door de zogenaamde democratische autoriteiten van de EU en de VS.

Maar de absurditeiten die door de reguliere media worden gepromoot, komen van alle kanten. Loekasjenko is beschuldigd van antisemitisme, ondanks het feit dat de bloeiende joodse gemeenschap in het land zich hier niet van bewust lijkt. In feite heeft de opperrabbijn van Wit-Rusland de Wit-Russische president geprezen voor zijn steun aan de Joodse gemeenschap, maar de EU, de VS en Israël staan erop dat Lukachenko 'antisemitisch' is en verzet zich ook tegen 'vrije media'.

De regering van Belaurus is ook beschuldigd van internetcensuur en mediacontrole. Meer leugens! Het Open Net Initiative heeft na de 'betwiste' verkiezingen van 2006 een studie uitgevoerd om te zien of de beweringen over internetcensuur waar waren. Ze "vonden geen bewijs van systematische en alomvattende interferentie met het internet. Elke door het regime gerichte manipulatie die mogelijk heeft plaatsgevonden, was tamelijk subtiel, waardoor de toegang werd verstoord, maar de alternatieve informatiekraan werd nooit uitgeschakeld "

Een andere laster tegen de Wit-Russische president kwam van de 'vrije media' van Rusland. In 1995 interviewde Dr. Marcus Zeiner Loekasjenko voor de Duitse krant Handelsblatt. Het interview met Dr. Martin Zeiner was slim verkeerd vertaald en bevatte positieve verwijzingen naar Hitler. Dit werd bevestigd door de interviewer zelf, die vervolgens zei: "" een band van het interview was uit zijn verband geciteerd en met een gewijzigde reeks commentaren ". De BBC blijft deze leugen over Loekasjenko uitdragen, die alleen dient om de wanhoop van het

bedrijf te bewijzen. media tegenover populaire leiders wier beleid hun imperium van leugens bedreigt.

Stewart Parkers boek *The Last Soviet Republic*, is een onmisbare gids voor een land en een leider waarvan de burgerlijke media niet willen dat je er iets van weet. Het is, voor zover ik weet, de enige alomvattende studie van een land die alleen aandacht krijgt wanneer zich gemene kansen voor antisocialistische propaganda voordoen. We hebben veel te leren van dit dappere landje, dat zoveel heeft opgeofferd om de krachten van het fascisme uit het verleden van Europa en diezelfde fascistische krachten die vandaag de dag zijn opgedoken te verslaan in naam van 'mensenrechten', 'democratie' en 'vrijheid'. In een wereld die wordt gedomineerd door de ideologie van de financiële elite, worden degenen die voor de gewone man en vrouw staan meedogenloos neergeslagen. Alexander Loekasjenko staat voor democratie, mensenrechten en vrijheid, daarom noemen de bedrijfsmedia hem een 'dictator'.

De oorspronkelijke bron van dit artikel is Global Research
Copyright © [Gearóid Ó Colmáin](#) , Global Research, 2010